

Sygn. akt IV KO 36/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Piotr Hofmański

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

w sprawie **S. S.**

podejrzanego z art. 190 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 13 maja 2014 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego w S.,

z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K [...],

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu
na dobro wymiaru sprawiedliwości,

na podstawie art. 37 kpk - *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w S. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy S. S. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w okręgu Sądu Okręgowego w K.. W uzasadnieniu wystąpienia wskazano, że w sprawie oświadczenia o wyłączeniu od orzekania złożyli wszyscy sędziowie Sądu Rejonowego w S., gdyż sprawa dotyczy bezpośrednio sędziego tego Sądu, który jest osobą pokrzywdzoną.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wystąpienie Sądu Rejonowego nie jest zasadne.

Na wstępie należy zaznaczyć, że instytucja przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu stanowi istotne odstępstwo od ogólnej zasady właściwości miejscowej sądu i jako instytucja zupełnie wyjątkowa nie może być nadużywana, a także nie podlega wykładni rozszerzającej. Przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy w sposób realny występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie. Co więcej, instytucja przewidziana w art. 37 k.p.k. nie może zastępować przekazania sprawy przez sąd wyższego rzędu z powodu wyłączenia sędziów, o którym mowa w art. 43 k.p.k., bowiem przekazanie sprawy przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 37 k.p.k. musi być oparte na innych podstawach (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., IV KO 109/07, R-OSNKW 2007, poz. 2931).

W niniejszej sprawie, po wpłynięciu do Sądu Rejonowego w S. złożonego na podstawie art. 324 k.p.k. wniosku prokuratora o umorzenie postępowania karnego przeciwko S. S. i zastosowanie w stosunku do niego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia go w [...] Centrum [...] w M. sędziowie tego sądu złożyli oświadczenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k. (k. 129–133, 135, 137–141). Wyłączenie SSR S. C. nastąpiło z mocy prawa – w oparciu o przepis art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k., a SSR D. K.-C. w oparciu o przepis art. 40 § 1 pkt 2 k.p.k. Złożone przez sędziów Sądu Rejonowego w S. na podstawie art. 42 § 1 k.p.k. wnioski do chwili obecnej nie zostały rozpoznane, a przecież ich ewentualne uwzględnienie przez sąd wyższego rzędu (art. 42 § 4 zd. drugie k.p.k.) skutkować może uruchomieniem trybu określonego w art. 43 k.p.k. i przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu nie przez Sąd Najwyższy, lecz właśnie przez sąd wyższego rzędu. Taki też właśnie winien być dalszy tryb procedowania po zwrocie akt sprawy i jedynie w wypadku nieskuteczności żądań sędziów opartych o przepis art. 41 § 1 k.p.k., przy ujawnieniu rzeczywistego zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., możliwe byłoby wystąpienie ze stosowną inicjatywą do Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.